

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

št. 48.

V četrtek 25. novembra 1852.

III. leto

T i t i r.

(Perva ekloga Publia Virgilia Marona.)

Melibej — Titir.

Melibej.

Titire, ti leže pod gabra košatoga krovom
Na stebelno piščal selansko zmišljaš popévko,
Mi pa gremo iz dežel domačih in dragoga polja,
Mi bežimo z domu; ti, Titire, mirno pa v senci
Gojzde učiš odnevatí na glás Amarilido zalo.

Titir.

O Melibej moj! bog nam storil je takošni pokoj,
Ker za bogá bom imél zmir usoga; jagnjiče krotko
Večkrat njegov oltár škropilo bo z mojega hleva.
On govédom, pogláj, se mojim je pasti, i meni
Kar želim na selansko piščal dovolil igrati.

Melibej.

Nisim nikár nevoščljiv; zavčt sim le, zgrájanje ljuto
Krog in krog po polju vihrá. Lej, ženem kozice
Sam otožen naprėj; tó komaj, Titire, peljem;
Ona je ravno popréd med gostim léščevjem dvojčke,
Čede nadégo i up, storila na kámenju golim.
Dostikrat húdo letó, ak pámet ne bila bi blodna,
Naznanováli z nebá, se spomnim, zadeti so hrasti;
Al, kdó bog je letá, povėj mi, Titire, vender?

Titir.

Mesto, oj Melibej, ki Rim mu pravijo, menil
Našemu bil sim neumc prilično, ki gónimo večkrat
Mi pastirji ovác tje doli nježne mladiče;
Misлил sim jaz, da takó psom kužki, kozlički pa starkam
So ki podobni; takó sim prilikoval z velikim málo.
To pa je mesto glavó nad druge povišalo tako
Kakor iz voljnoga sréd srobótja molíjo ciprese.

Melibej.

Al kaj, kakšen uzrók si imél ták Rim obiskati?

Titir.

Prostost; dasi kesna se vender ozerla je náme
Mudnoga, ko sim bradó precěj že belo obrijal,
Pa se je vender ozerla, prišla čez dolgo je časa,
Kar Amarilida imá, zapustila me je Galatèa,
Ker — povém ti — doklèr me je Galatèa imela
Upa biló ni svobode, skerbi za imétje ne lastno.
Dasi obilo prišlo iz mojih osèkov je žertev,
Mestu bez hvale precěj stlačilo se to'stoga sira,
Nikdar prišla ni dèсна domú obložèna z danárji.

(Konec sledi.)

K o b i l i c a .

(Konec.)

Sovražnikova vojaka je bila veliko večja, kakor tega kralja, ker je imel veliko večjo deželo i je več ljudi vkup nagnal. Tisti dan, ko so se imeli drugi dan počiti, reče mož mlajše kraljeve hčere njej: Oče so v nevarnosti, veš kaj? dolžnost je, da jim grem tudi jaz pomagam. Ostani toraj zdrava, da se poskusimo i sovražnika premagamo. Njej, se vé, se je milo storilo, ker se je bala, da bi ga vojska ne pokosila. Vender ga ni zaderžavala, ker mu ni mogla nikoli nič odreči. On jo še objame, poljubi i gre na tisto loko, kjer se je kobilica pasla. Pové jej, da je tuj kralj prišel z vojsko v deželo i žuga donačega kralja pokončati. Kobilica mu ni dala dalje govoriti, segla mu je v besedo i djala: Pojdi, odpri vse tri skale, obleci se po kraljevo i vojakom reci sebo iti na vojsko kralju pomagat. Nič se ti ni treba bati. Premagal boš sovražnika, preden se bo dan nagnil, i kralja i deželo rešil. Storil je, kakor mu je kobilica rekla. Odperl je vse tri skale, se oblekel po kraljevo i peljal celo armado sebo do borišča. Že ste si obe vojske nasprot stale, kar pride on s svojo trumo ravno v herbet domačemu kralju, ki je mislil, da ga je zdaj sovražnik od vsih strani zajel. Ker pa vidi, da se mu mirno bliža i ne obnaša po sovražno, ga pričakuje sicer z ložjim, pa vender še hudo tolčečim sercom. Kadar bliže pride, reče kralju: Oče, le zad se vmaknite, se bom poskusil jaz s sovražnikom, i če bi vtegnila sila biti, takrat še le vi pritisnite i planite od une strane nad sovražnika. Niso veliko govorili. Kralj se vmakne i on s svojo vojsko stopi vspréd. Boj se začne i preden je solnce zašlo, je bil sovražnik popolnoma potolčen i celá njegova vojska razkropljena. Sovražni kralj i njegov sin sta prišla oba tem v pesti i zmaga je bila popolna. Kralj je bil nedopovedljivo vesel. Dal je zmagovavcu svojo lastno zvezdo raz pers i ga prosil pri njem ostati, da ga pogostuje i vredno po kraljevo p'aća. On pa pravi, da ne vtegne ostati, mora hitro domu iti, ker ga opravki kličejo. Naznani pa dan, kdaj bo v gostje prišel, ker je kralj le sišil, da odreči ni mogel. On pa pelje svojo vojsko nazaj v skalne votline, se obleče v poprejšno opravo i gre domu, kjer ga je že komaj žena pričakovala, serčno vesela, da se je zdrav vernil. Kadar pa pride dan, ko je obljubil, h kralju v gostje priti, reče svojej ženi. Ljuba moja, zdaj se pa

napravi, greva k očetu v gostje, ker mu ni nikoli nič odrekla, se je napravila v navadno prazniško obleko i šla sta v kraljevi grad. Ondi je bilo vse pripravljeno prav po kraljevo, gostovanje, da ni kaj tacega. Gresta k očetu i pravita, da sta v gostje prišla. Očetu pa še nista nikoli tako nadležna prišla, kakor ravno zdaj. Pravi: Ravno zdaj vaju je manjkalo, ko bodo tako veliki, imenitni gostje k nam prišli.

Kakšni i kdo so pa ti gostje? praša kralja zet — ki so tako imenitni, da je toliko zanje pripravljenega?

Oče — kralj: Ki je zmagal mojega sovražnika, je obljubil danes priti, tedaj je toliko pripravljenega i za vaju danes ni ostanka pri nas.

Zet: Ali ga poznate, ki ste mu rekli priti v gostje?

Oče — kralj: Ne poznám ga.

Zet: Kaj pa bi bilo, ko bi bil jaz tisti, ki sim sovražnika premagal, pa bi mene pogostil?

Kralja ta govoriga razžali, ker meni da se norčuje, ali zet pravi: Oče ali poznate tole zvezdo, ki ste mi jo po dobljeni zmagi sami na persi pripeli?

Oče — kralj: Tebi jaz nisim nobene zvezde dal. Sicer vidim, da je zvezda res lista, ki sim jo unemu junaku s svojih pers dal, ali kdo vé odkod jo imaš ti?

Ker ni verjel, pokaže vse tri perstene kraljičin, ki jih je bil takrat snél i pravi: Ali poznate tele perstene, ki sim jih pri snemanju za vaše hčere dobil?

Kralj gleda i gleda; vidi, da so persteni ravno tisti, i ne vé, kaj bi mislil. Pravi: Res, da so mojih hčer persteni, ali ti jih nisi snél, kdo vé, od kod si jih dobil, kako so ti v roko prišli?

On odveže glavo, i zlati kodri so kralju tako v oči zabliščeli, da dolgo ni mogel spregledati. Zdaj se mu je vender le jelo dozdevati, da bi vtegnil le on biti, ki je sovražnika potolkel, ki je takrat vse perstene snel. Ali to mu ni hotlo nikakor v glavo iti, kje bi on tako lepo opravo i toliko vojsko dobil. Reče: Res, da so tvoji lasje zlati, i močno pričajo, ali pred ne verjamem, da se mi pokažeš v naj lepšej opravi, ki jo je uni junak na tretjem snemanju imel, i prideš pred me z vojskó, ki praviš, da si sovražnika z njo potolkel.

Oče — pravi zet — to se kmalo zgodi; le nekoliko poterpíte, da grem i pridem. I šel je h kobilici na trato, i od ondot v vse tri votline, se napravi v obleko, ki jo je imel na sebi, ko je v tretje snemal, pelje seboj celo vojsko iz prve, druge i tretje skale, da je bilo celo glavno mesto v strahu. Zdaj je še le oče-kralj prepričal se, i tako je bil vesel, da ga je kar objél, na serce stisnil, i ravno tako njegovo ženo, svojo hčer. Odstopil je od vlade i dal je njemu celo kraljestvo. Napravili so veliko gostovanje, radostno veselico, pri kateri ni bilo žive duše, da bi ne bila vesela. Preden se je pa veselica začela, je peljal armade nazaj v skalne votline, ki so še zdaj ondi, če niso kam drugam šle, i čakajo, da pride čas za nje, na vojsko iti pomagat pravičnim i potolči krivične. Tudi po kobilico je šel tje na loko, da bi se jej treba ne bilo pasti po suhih travah. Pové jej vesel, kaj se je zgodilo i ona mu reče: Dosegel si zdaj srečo, ki se na zemlji doseči zamore. Dozdaj sim ti jaz pomagala, zdaj je pa treba, da tudi ti mene rešiš. Saj ravno zato sim prišel — reče — da te rešim te suhe paše i te k sebi popeljem v kraljeve hleve, kjer ti ne bo smelo nobene reči mankati. Nič ti ne bode

treba delati; dobivali imaš vsak dan naj boljše klaje obilno, detelje in ovsu zobati, kar koli ga boš poželela. Kobilica pa mu seže v besedo rekoč: Me nisi prav razumel, nisim mislila takega rešenja. Ni mi treba detelje, ni treba ovsu, da me rešiš, samo glavo mi odsekaj i dostoj je. Toda ti ni treba nič pounišljati i počakovati. Kar sim rekla, stori. Ali mi ti glavo odsekaj, ali pa bom jaz tebe končala. Ker je vidil, da nič ne pomaga braniti se, reče sam sebi: Boljše je, da jaz tebi glavo odsekam, kakor pa, da ti mene končaš. Izdere meč i pädla je kobili glava proč, i pred njim je stala deklica, krasna, prekrasna kraljičina. Pelje jo v svoj grad na gostovanje k veselici, kamor so tudi v vojski vjetega kralja povabili s sinom vred. Bili so se poprijaznili, i kraljevemu sinu je bila rešena deklica tako všeč, da jo je vzél, i ob enem so obhajali trojin god, god zmage i dve poroki. Bila je taka veselica, da pod solncem nikoli lepše. — Jaz sim bil tudi v svatih, i tako smo jedli i pili, da imam še danes usta mokra.

Stari Slavjani.

(Konec.)

Zgodovinarji pišejo, da so bili Slavjani zale postavé, kostonjevih las in sivkasto-modrih oči; da so bili krotak, zmerin in gostoljubin narod, ki je rad zemljo obdeloval in z živinorejo se pečal. Od takega naroda, ako ni siljen, ne gré dosti bojevanja ali vojskovanja pričakovati. Živeli so svobodno pod svojimi župani, ki so jih sami stavili. V večih in obnih zadevah so stopili župani cele velike okrajne vkup, in kar so sklenili, je obveljalo za vse. Ko je bila velika sila, da so se mogli sovražnikom ali roparjem braniti, so si volili župani velicega župana ali kneza, vojvoda — tujci so mu rekli kralj — da je na vojski njih poveljnik bil. Od kar se koli kaj od Slavjanov pomne, niso še nikoli v eno državo združeni bili; razpadli so marveč v zelo veliko ljudstev, ki so med sabo neodvisne in samostalne bile, in pozneje pod svojimi velicimi župani, knezi, vojvodi in tudi kralji živele.

Atila (šiba božja) si je bil vse severne Slavjane, pa tudi južne prek črnega morja podvergil. Da so se pod njim na Francoskem in Talianskem bojevali, ni dvomiti; zgodovinarji niso pa še tačas od njih nič vedili. Po Atilovi smerti so se polegile slavjanske ljudstva, kakor mnoge druge okoli črnega morja, za svojo svobodno samostalnost, in so jo dosegle. Slavjani so bi prijatli miru, — pa vender, ko so se mogli braniti in vojskovati, so se vselej, in do današnjega dne, mško in junško bili. Kdo bi zamogel zreči število Slavjanov, ki so se pri Rimskih armadah za cesarske namene jako bojevali? Kakor Nemce je menda tudi mnoge Slavjane mikalo za dobro plačilo pri Rimskih armadah služiti; marsikteri Slavjan je pri armadi čast poveljništva dosegel in celo cesar postal; tako cesar Justinian; toda on je svoje pravo slavjansko ime „Pravica“ iz gerde prevzetnosti, na latinsko, kakor se je koli dalo, prevergel. Ako so bili Panonci Slavjani, so dali brez dvombe mnogo Slavjanov na cesarski prestol.

Od kar so se bile nemške ljudstva ob času preseljevanja na Laško, Francosko in Špansko pomaknile, so se bili Slavjani dalječ okoli po Evropi razširili; čez Donavo so bili v sedanje Turško planili, in se po marsikterih vojskah, dalječ okoli po sedanjem Turškem naselili; tako so bili tudi čez polovico dežel, ki se zdaj nemške imenujejo, posedli; nekaj malo se jih je bilo še clo na Holanškem in Angleškem naselilo. Dosti jih je pa tudi bilo v njih poprejšnjih deželah ostalo. Od tačas so si osnovali veči deržave, knezovine, vojvodine in kraljestva; tudi so počasi h keršanski véri pristopili.

Slavjani Poljaki so bili že od 5. stoletja v svojih sedanjih deželah; do 10. stoletja se je prav malo od njih čulo; tačas so po nemških in českih misionarjih kristianj postali. K njim spadajo Sležani in Pomorjani.

Česki Slavjani ali Čehi so prišli v drugi polovici 5. stoletja iz bele Horvacie, unkraj Tatranskih gor v svojo sedanjo deželo; nekaj Horvatov in družih slavjanskih ljudstev je bilo tudi z njimi prišlo. Samo, iz Holanškega, nar berže jih je pomiril in zedinil, tudi stisk Frankov otel; pozneje so iméli svoje vojvode, in so se bili sred 9. stoletja pokristianili. Morovjani in Slovaki so ob enacim času in z njimi v svoje dežele prišli.

Polábski se imenujejo sploh vsi Slavjani, ki so se bili na današnjem severnem Nemškem, na obeh straneh Labe, do nje iztoka, zlasti na sedanjem Saksonschem, Boruskem, v Meklenburgu i. t. d. naselili. Ti so večidel, in že pred več sto leti se ponemčeli; tode se jih še semtertje kakošna cela srenja, obdanih od Nemcev, najde. Preveč od Nemcev stiskani, so se le počasi, od 9. do 12. stoletja, h keršanski véri spreobrnili.

Rusi, obstoječi iz mnogo ljudstev zlo raznih imen, ki se niso mogle med sabo nikakor pomiriti, pokličerjo Normane iz Švedškega, neki nemški rod, ki se je Ruse imenoval; njih vojvoda Rurik pomiri te ljudstva in postane začetnik ruskega carstva, in vse ljudstva pod njim se za naprej in do današnjega dne Rusi imenujejo. Greški misionarji so jih konec 9. stoletja s keršansko véro soznánili, ki je leta 899 pod njih knezom Vladimirom občna postala.

Bulgarski Slavjani so prišli o koncu 6. stoletja iz južnega Ruskega, so vdarili čez Donavo, in po mnogih vojskah z greškimi cesarji so se naselili pod Donavo doli do črnega morja, pa tudi po Albanskem in Greškem; keršeni so bili leta 861 po sv. Cirilu in Metodu.

Serbski Slavjani so prišli iz bele Srbije, unkraj Tatranskih gor, leta 636, in so posedli dežele pod Donavo in Savo, in od Bulgarie do jadranskega morja. Keršeni so bili od rimskih misionarjev leta 638.

Horvaški Slavjani so prišli tudi leta 634, poklicani od greškega cesarja Herakleja kot Serbi iz bele Horvacie, unkraj Tatranskih gor, in so posedli dežele, v kterih stanujejo; h keršanski véri so pristopili okoli leta 638.

Med letom 592 in 595 so prišli tudi Slavjani iz bele Horvacie, unkraj Tatranskih gor, in so posedli zgornjo in spodnjo Austrio, Štajarsko, Krajnsko, Istrio, Furlanio, Koroško, Soligrasko, in nekaj Bavarskega in Tiroljskega. Vse te dežele vkup so imenovali v listih časih „Karantanie“, prebivavce pa „Karantane“. Nemci jim pravijo še zinrej po starem „Vindi“, Bojevali so se z bavarskim vojvodom Tasilom v letu 595, pa tudi leta 612. Spredaj stiskani od Frankov, za-

daj od Obrov, se zvežejo s Samotom, ki je na Českem vladal, in se z njegovo pomočjo sovražnikom vbranijo. Od leta 670 do 735 so imeli z Furlanskim vojvodom — Lombardom pogostoma boje; tudi so mu mogle nekatere pokrajne davek plačevati. Nar veči nevarnost je došla Karatanskim Slavjanom od franških kraljev. Kakor berž je bil bavarski vojvoda potlačen, so bile Nemcem tudi vrata do Karatanskih Slavjanov odperte.

V tistih časih so imeli Slovenci prvega znanega kneza, ki jih je vladal; Borut se je klical, in popolnoma neodvisen je bil; tode sila vojske ga franškemu kralju podverže; za njim je bil sin Karat, za tem Hotimir, in za Hotimirjem Vladuh slovenski knez. Tasilo II. bavarski vojvoda, se Frankom spunta, in si veliko Karatanskega podverže; tode od Karola velicega, franškega kralja, premagan, pride ob vse, da je prišlo tako tudi vse Karatansko pod oblast franškega kralja. Ta razdeli Karatansko v več dežel ali strani, večih ali manjih okrogov; ta pošle va-nje nemške grofe jih oskerbovati, in druge na njih meje, jih braniti. Tako je bila svoboda Karatanskih Slavjanov čisto zginila. Misionarji iz Ogleja so na Karatanskem do Drave, unkraj pa iz Solograda sv. véro oznanovali.

Kamor so se bili koli Nemci, Goti, Svevi, Vandali, Longobardi, Franki i. t. d. v nove dežele, kakor na Talianskem, Gališkem, Španjskem in Afrikanskem naselili, so zgubili sčasoma svoj jezik, svoje šege in navade; pomešali so se z v deželah najdenimi ljudstvi, in so postali ž njimi nove ljudstva z novimi jeziki. Taki novi jeziki so talianski, francoski, španjski in portogalski, ki se govorijo namest poprejšnjega latinskega ali tudi družih jezikov. Slavjani pa niso zapravili v svojih novih naselitvah ne svojega jezika, ne svojih šeg in navad; zakaj neki ne? — zato, ker niso v svojih novih naselitvah nobenega družega ljudstva najdlji, kakor na Poljskem, Boruskem in Českem, — ali pa so najdlji, kakor v Serbii, Horvacii in Karantanii, že od pred Slavjane, v deželah, s kterimi so se združili in pobratili.

Ob času preseljevanja narodov so naši kraji, ravno na vratih Laškega ležeči, neizrečeno terpeli, pa vendar vse preseljevanja jih niso bile ob čverstega in bistroumnega Čiča pripravile; v gorah, gojzdih in v podzemeljskih jamah se je bilo še zmirej veliko Slavjanov v tistih, scer strašnih, pa vendar naglih viharjih ohranilo. Da bi bili Galci, ki so bili 500 let pred Kr. na Gerško vdarili, vse Slavjane od jadranskega morja nazaj za Tatranske gore pahnili, je menda čisto prazna.

Z m e s.

Slovstvene drobtince.

* V Ljubljani je na svitlo prišla knjižica: Keršanski junak, ali molite ne bukvice za slovenske vojake in sploh za katoliške mladence. Spisal L. Jeran, Veljajo 15 kr.

* Česka matica se bo izdavanja prirodznanskega časopisa v resnici poprijela. O novega leta bode te časnik vsaki mesec po dveh polah izhajal. Vredoval ga bode preslavni prof. Purkyně, ki si je g. prof. Krejčí-ga za sodelavca izbral. Društveniki česke matice ga bodo dobivali po gold. sr., drugi naročniki pa po 1 gid. 40 kr. sr.

Da bo ta potrební časopis izverstno vredovan je nam imé g. vrednikov porok. Mislimo, da bomo prav veliko sostavkov iz taistega tudi za našo Bčelo posloveniti zamogli.

* Poleg »Cirila in Metoda« bodo »ruske predige« od Radlinski-ga v kratkem dokončane. Pervi zvezek »Poklady kazateljského rečnictva« je že izšel. Kakor hitro knjige dobimo, jih bomo g. naročnikom poslali.

* V Novosadu se bo jela tiskati nova knjiga pod naslovom: »Zasad mudrosti od Sv. Stojadinoviča. Obsegla bo v 55 poglavjih okoli tisuč modrih izrekov. Naročnina znesé 1 glđ. sr. za oba zvezka.

Slavenske drobtince.

* Iz nekega dopisa iz Štajerske povzamemo sledeče, kar se društva sv. Mohorja vtiče: »Kaj bode z Bčelo? Jaz nasvetujem, da bi Bčela postala družtveni list sv. Mohorja; in da bi se na stroške Mohorjevega družtva izdajala. Taj list ne sme pasti. Gledajte na to. Tudi »šolski prijatelj« naj izhaja na stroške Mohorovega družtva. Saj vse to dosti ne bo zneslo.

Potrebno bi bilo, da bi se enkrat občinsko zbiralše odbornikov v kakšno mesto poklicalo o božiču ali pa o veliki noči; samo v Celovec se težko pride. Mesto bi moglo se zbrati, ktero na železnici leži. Samo čerstvo na noge! Povabite pisatelje, kateri imajo več časa, kakor mi, naj pišejo za šolsko mladež na gimnaziah. G. Drobníč ima čas; naj prestavlja dalje svojega Cornelia Nepota. G. Dr. Kociančíč naj nam piše dogodivščino. Priporočim Vam za presta ljenje nemško delo: Characterbilder aus der Geschichte von Grube, *) to bi bil veliki pripomoček za dijake pri učenju historie, in tudi za družtvenike Mohorj. družtva podobna knjiga. G. Caf, dober gerk, naj nam prestavi Anabasis, Aesopove basne itd. on je s tim v kratkem gotov. G. Koseski naj svoj Iliado dokonča.

Tudi bi dobro bilo, da bi družtvo vsak mesec izdajalo saj en zvezek kakšnega dela. Ljudém je predolgo čakati, pa le tudi nekaj podučnega ne samo kratkočasnega. Vem, kako je težka ta reč i ne oponašajte mi: »napiši sam in ne grajaj samo.« Hočem samo vodila sprožiti, kamor se naj prihodna delavnost družtva oberne.

Se drugi nasvet imam v torbi. Pri Slovencih bi se že tudi najšli beletristički bravci. Tudi pisanega je že precej lepoznankega. Ali bi ne bilo v Celovcu človeka, kateri bi nabral nabero ali anthologio slovensko v prozi in poeziji. Povesti po »Vedežu« raztepane, po Novicah, Slovenii ljublanskem časniku, po pravem Slovencu in po Bčeli bi storile lep kup prozaičkega berila, in iz poezije imamo pesmotovrov zadosti. Samo treba je umetne roke za uredivanje slovstvenih delov. Bukve ednake verstí nemških pisateljev naj kažejo uredniku pót, kako se ima vse to sastavljati. Družtvo sv. Mohorja bi na takšni način prav praktično i koristno knjigo za razposlanje dobilo, i naša učeča se mladež kratkočasno berilo, po katerem bi vselej željno segala. Storite gori v Celovcu, karkoli zamorete, da nam slovenščina ne zamerje. Celovec je naša nada, naše upanje.

* Francoski popotnik Marnier se bo v Černogoro podal, kjer bo skoz celo zimo ostal in življenje Černogorcev in njih navade popisal.

* Na Dunajskem vseučilišču je jel g. Zalevsky, uradnik pri kupčijskem ministerstvu, ruski jezik prednašati.

*) Iz tega prekorišnega dela bomo tudi v Bčeli novega leta več sostavkov donášali.

* Bivšega profesorja slovanske literature v Parizu, g. Adama Mickieviča je Ljud. Napoleon za knjižničarja arsenala postavil.

* Serbski časnik „Svetovid“, ki je doslej v Temišvaru izhajal, se bo od 1. decembra t. l. na Dunaju izdajati začel.

Društvo sv. Mohora.

V seji 21. novembra je bilo:

1. oznanjeno, da se je doslej 590 družtvenikov oglasilo.
 2. sklenjeno, da se imate novi družtveni knjigi, namreč: Gofina razlaganje cerkvnega leta (20 pol) in g. Kafola „duhovni nagovori“ (1. del, 17 pol) burs. čast. odborom razposlati. Drugi del Gofina in pridig se bo v novem letu izdal. Dokler niste te knjigi celo dokončane, se po bukvarnicah ne bote prodale. Scer se naznani, da je še sedaj mogoče za to leto k družtvu pristopiti.

3. Ob enem z Gofinom in pridigami se bode g.g. družtvenikom tudi „Naravoslovje ali fizika“ od g. K. Robida ta razposlalo.

4. Sklenjeno, g. Ignaca Orožen-a, mestnega vikarja v Celju naprositi, da bi na mesto g. J. Francelna, ki je na Dunaj odšel, odborstvo za Lavantinsko škofijo prevzel. Ob enem se naprosijo vsi doslejni p. n. g.g. odborniki, tudi v prihodnjem letu odborniki družtva ostali.

Po družtvenih postavah imajo g.g. družtveniki sami pravico, odbornike in vodja izvoliti, tode družtvo terdno zaupa, da bodo z njimi vsi družtveniki popolnoma zadovoljni. Verh tega je to, da bi udi odbornike sami volili, skorej nemogoče, ker ne pristopijo vsi ob novem letu.

5. Je Celovski odbor poskerbel, da se bodo v novem letu družtvene bukve na lepšem popirju in z boljšim črnilom tiskale. Ako bi se vendar prigodilo, da bi Celovška tiskarnica ne zadovoljila, se bodo knjige kje drugot tiskati dajale.

6. Ker je nam mnogo družtvenikov željo razodelo, da bi družtvo tudi kak časopis izdajalo, je bilo sklenjeno, „šolskega prijatelja“ za to odbrati. Po tem taj bodo v novem letu vsi družtveniki, ki na leto 3 gld. (razun upisnine) plačujejo, šolsk. prijatelja pod tim pogojem dobivljali, ako 3 goldinarjem tudi 36 kr. sr. za poštino priložijo. Učenci na deželi in učenci pa, ki na leto le 1 gld. 30 kr. (razun upisnine) plačujejo, imajo temu znesku še 1 gld. 36 kr. priložiti, torej vsega vkup 3 gld. 6 kr. sr. plačati. Ako bi vendar prvi 36 kr. sr., učitelji in učenci pa 1 gld. 36 kr. k določenej letnini priložiti opustili, bodo samo družtvene knjige brez „šolskega prijatelja“ dobivljali.

7. Je bilo sklenjeno, v kratkem povabilo k pristopu za novo leto razpisati in ga tudi na zavitku Gofina natisniti dati, da ga bo vsak družtvenik v roke dobil in tudi vedel, kako se bodo bukve v novem letu razpošiljale in kaj imá pri pristopu odboru naznani.

Dalej so pristopili p. n. sledeči gospodi: 578. g. Ant. Keber bogosl. v Gorici; 579. g. Jože Mozetič, kapl. v Mauhinji; 580. g. Mart. Černivec, župn. pri sv. Andrašu v slov. goricah; 581. g. Juri Rantuša, podžupn. ravno tam; 582. g. Ant. Misia, podžupn. pri sv. Marku; 583. g. Janez Zeichen, kapl. v Zagoričah; 584. g. Pavl Rainer, mestni kapl. v Belace; 585. g. Juri Tutek, župn. pri sv. Marii v Polenšaku; 586. g. Jan. Pevec, kapl. pri Pristavi; 587. g. Drag. Gajšek, kapl. v Šošanju; 588. g. Ant. Flies, učitelj na Laškem; 589. g. Ant. Zdolšek, petošolec v Celju; 590. g. Ant. Rubin, krojač na Dobravi Konjiške nadfare.